

РЕШЕНИЕ

№ 23

гр. София , 07.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 4-ТИ ГРАЖДАНСКИ в публично заседание на седми декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Нели Куцкова
Членове: Яна Вълдобрева
Мария Яначкова
Секретар: Нина Ш. Вьонг Методиева

като разглежда докладваното от Яна Вълдобрева Въззивно гражданско дело № 20201000502138 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл.258-чл.273 от ГПК.

С решение № 755 от 28.01.2020г., постановено по гр.дело № 5211/2019г. на Софийския градски съд, ГО, 27 състав, С. Ю. М. е осъдена, на основание чл.79 ал.1 от ЗЗД, да плати на „Мелон България“ АД сумата 29 149,99 лева - главница по договор за банков кредит № 4367/16.01.2008г., сключен между „Юробанк И Еф Джи България“ АД и „ЮСС Медикал“ ЕООД, Анекс № 1 от 25.08.2009г. и Анекс № 2 от 26.05.2011г. към него, вземанията по които са цедирани от банката на ищеца и представляваща сбора от 59 падежирали и предсрочно изискуеми непогасени вноски за главница за периода от 21.02.2014г. до 17.01.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.04.2019г., до окончателното плащане, както и на основание чл. 78, ал.1 ГПК да плати на „Мелон България“ АД разноси по делото в размер 1316 лева.

Въззивна жалба срещу решението е подадена от С. Ю. М., чрез пълномощника адв. М. М. с оплаквания за неправилност и необоснованост. Жалбоподателката сочи, че своевременно направеното възражение за погасителна давност е основателно и претендираното вземане е погасено по давност, тъй като договорът за кредит е сключен на 16.01.2008г., ответницата е преустановила плащането по кредита на 01.01.2012г., от този момент вземането е станало изискуемо и до датата на подаване на исковата молба в съда – 15.04.2019г. са изминали повече от пет години, поради което вземанията, предмет на спора, са погасени по давност. Смята, че са налице и условията за погасяване на вземанията

с кратката 3 годишна давност, тъй като в случая са налице периодични плащания. Поддържа, че не е уведомена за извършената цесия, нито чрез частен съдебен изпълнител, нито с получаването на препис от исковата молба. Смята, че ищецът не е доказал възникване на спорното вземане и неговия размер. Във въззивната жалба се поддържа, че нито дружеството кредитополучател, нито С. М. са били уведомени за предсрочната изискуемост на кредита и се цитират задължителните указания, дадени в ТР № 4 от 18.06.2014г. на ОСГТК на ВКС. Предвид изложеното се иска да бъде отменено решението и вместо това да бъде постановено друго, с което предявеният иск бъде отхвърлен.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК от въззиваемия ищец „Мелон България“ АД, чрез пълномощника юрк. С. Д., е подаден отговор на въззивната жалба, с който същата се оспорва, като неоснователна. Изложени са подробни съображения за правилност и обосновааност на атакуваното съдебно решение.

Въззивната жалба е допустима-подадена е в предвидения в процесуалния закон срок от легитимирана страна в процеса против валидно и допустимо съдебно решение, подлежащо на въззивно обжалване, поради което следва да бъде разгледана по същество.

СОФИЙСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД, 4 състав, след преценка на изложените от страните твърдения, доводи и възражения и на доказателствата по делото съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, приема следното:

Първоинстанционният съд е бил сезиран с искова молба от „Мелон България“ АД, с която против С. Ю. М. е предявен осъдителен иск за плащане на сумата 29 149,99 лева, представляваща главница по договор за банков кредит № 4367/16.01.2008г., сключен между „Юробанк И Еф Джи България“ АД и „ЮСС Медикал“ ЕООД, Анекс № 1 от 25.08.2009г. и Анекс № 2 от 26.05.2011г. към него, вземанията по който са цедирани от банката на ищеца и представляваща сбора от 59 падежирали и предсрочно изискуеми непогасени вноски за главница за периода от 21.02.2014г. до 17.01.2019г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.04.2019г., до окончателното плащане.

В исковата молба се твърди, че с договор за прехвърляне на вземания/цесия/ от 21.06.2017г., „Юробанк България“ АД (с предишно наименование „Българска пощенска банка“ АД и „Юробанк И Еф Джи България“ АД), действаща като цедент, е прехвърлила всички свои вземания и права по договор за кредит № 4367/16.01.2008г., сключен с кредитополучателя „ЮСС Медикал“ ЕООД, заедно с привилегиите, обезпеченията, личните гаранции и другите принадлежности в полза на цесионера - „Мелон България“ АД. Сочи се, че съгласно Анекс № 1/25.08.2009г. към договора за кредит, като съдлъжник за задълженията на „ЮСС Медикал“ ЕООД по договора за кредит е встъпила ответницата С. Ю. М..

Ищецът твърди, че С. М. е уведомена за прехвърляне на вземането по договора за кредит в полза на „Мелон България“ АД след залепване на уведомление на настоящия й адрес на 14.01.2019г. от ЧСИ С. П., рег.№ 921 към КЧСИ, с район на действие СГС, като в двуседмичния срок по чл.47 ал.1 от ГПК ответницата не се е явила да получи документите.

В исковата молба се сочи също, че между „Юробанк И Еф Джи България“ АД, като кредитор и „ЮСС Медикал“ ЕООД, представлявано от С. Ю. М., в качеството му на кредитополучател е сключен договор за банков кредит /продукт „Бизнес овърдрафт“/ № 4367/16.01.2008г., по силата на който банката е предоставила на кредитополучателя сумата 30 000 лева, която е усвоена от него, като с Анекс № 1 от 25.08.2009г. към договора за кредит, като съдлъжник за задълженията на „ЮСС Медикал“ ЕООД по договора за кредит встъпва ответницата. Твърди, че с анекса е предоговорен и начинът на погасяване на кредита. Соци се, че с Анекс № 2/26.05.2011г. към договора за кредит е приет нов погасителен план, представляващ неразделна част от Анекс № 2 и договора за кредит. Ищецът твърди, че кредитът не е обслужван в сроковете и по начините, уговорени в договора за кредит и считано от 21.06.2012г. кредитът е в просрочие. Твърди се, че към датата на подаване на исковата молба вземането по договора за кредит е в размер 29 149,99 лева, представляващи сбора от 59 падежирали и предсрочно изискуеми непогасени вноски за главница за периода от 21.02.2014г. до 17.01.2019г., дължими, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба. Предвид изложеното, ищецът иска да бъде осъдена ответницата да плати процесната сума, както и разносните по делото.

В срока за отговор на исковата молба ответницата С. Ю. М. оспорва иска. Твърди, че не е уведомена за извършената цесия, тъй като съдебният изпълнител не е компетентен да извърши уведомяването на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането. Смята, че не е уведомена за извършеното прехвърляне и с получаване на препис от исковата молба, тъй като вземанията не са конкретизирани. В отговора на исковата молба се поддържа, че нито дружеството-кредитополучател, нито ответницата са уведомени за настъпилата предсрочна изискуемост на кредита. Прави се възражение за погасяване на вземането по давност, като се твърди, че е изтекла както 5 годишната погасителна давност, считано от 01.01.2012г.-датата на която е преустановено плащането по договора за кредит, така и кратката 3 годишна давност, доколкото процесното вземане има характер на периодично плащане.

Софийският апелативен съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност съобразно разпоредбата на чл.235 от ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.01.2008г. между „Юробанк И Еф Джи България“ АД и „ЮСС Медикал“ ЕООД, представлявано от С. Ю. М. е сключен договор за банков кредит № 4367, продукт „Бизнес овърдрафт“, по силата на който банката е предоставила на дружеството-кредитополучател сумата 30 000 лева за посрещане на краткосрочни оборотни нужди, а кредитополучателят се е задължил да ползва сумата и да я върне заедно с дължимите лихви. От представения по делото договор за банков кредит № 4367/16.01.2008г. се установява, че кредитът се предоставя за срок 240 месеца, като в чл.4 от него е уговорено, че погасяването на всички усвоени суми се извършва ежедневно, служебно от банката със средствата, осигурени по разплащателната сметка на кредитополучателя, посочена в договора. В чл.26 от договора са посочени условията, при които банката има право да обяви за изискуемо преди срока цялото кредитно задължение, а според чл.27 б. „в“ при

неизпълнение от кредитополучателя на което и да е от поетите договорни задължения, банката има право да направи кредита предсрочно и изцяло изискуем.

На 25.08.2009г. между Банката, „ЮСС Медикал“ ЕООД и С. М. е подписан Анекс № 1/25.08.2009г. към договор за банков кредит /продукт „Бизнес овърдрафт“/ № 4367/16.01.2008г., с който страните се договарят, че считано от 25.08.2009г., размерът на предоставения кредит ще бъде намален до размера на усвоените към същата дата суми от кредитния лимит; уговорен е период на облекчено погасяване на кредита от 12 месеца; предоговорен е начинът на погасяване на кредита-чрез равни месечни анюитетни погасителни вноски, съгласно погасителен план, неразделна част от Анекс № 1 и краен срок за погасяване – 17.01.2019г. Според анекса № 1 С. Ю. М. встъпва като съдлъжник за задълженията на „ЮСС Медикал“ ЕООД по договора за кредит и се съгласява с всички условия по кредитния договор, като според чл. 9б от анекса кредитополучателят и съдлъжникът отговарят към банката като солидарни длъжници.

Представен по делото е анекс № 2 от 26.05.2011г. към договора за кредит № 4367, според който оставащата сума на просрочените към датата на анекса – 26.05.2011г. главница и лихва по кредита се преоформя чрез натрупване към редовната главница. Посочено е в чл.2, че общият размер на дълга включва сбора от: усвоената и непогасена част от главницата по първоначално предоставения кредит в размер 29 357,93 лева; всички просрочени главница и лихви по договора за кредит в размер 5 397,21 лева; всички дължими такси, комисиони, застрахователни премии и други разноски, съгласно договора за кредит в размер 195,61 лева. В чл.3 от анекс № 2 страните са уговорили облекчен ред за погасяване на дълга за срок 12 месеца, а в чл. 4 е посочено, че след изтичането му, на всяко 21-во число, следващо датата на подписване на анекса кредитополучателят/ съдлъжниците ще дължат лихва. Според чл.5 дългът, включително лихвата, се погасяват съгласно погасителен план, неразделна част от анекса, на равни месечни анюитетни погасителни вноски, в срок до 17.01.2019г., като в чл.12 е посочено, че този анекс не води до погасяване на съществуващите задължения на кредитополучателя/съдлъжниците към банката по договора за кредит и анексите към него, а само преурежда първоначално договорените условия на съществуващия кредит.

Представен по делото е договор за прехвърляне на вземания/цесия/ от 21.06.2017г., сключен между че „Юробанк България“ АД, като цедент и „Мелон България“-изпълнител, по силата на който банката е прехвърлила на цесионера всички свои вземания и права срещу длъжници, посочени в приложение № 1. Видно от приложението (под № 825890) са прехвърлени и вземанията на Банката по договор за кредит № 4367 от 16.01.2008г., сключен с кредитополучателя „ЮСС Медикал“ ЕООД, заедно с привилегиите, обезпеченията, личните гаранции и другите принадлежности.

Според пълномощно рег.№ 3095 от 31.08.2017г. и пълномощно № 4239 от 04.12.2018г. с нотариална заверка на подписите, във връзка със сключения между банката и „Мелон България“ ЕАД договор за прехвърляне на вземания /цесия/ № 5300/1946 от 21.06.2017г., упълномощителят „Юробанк България“ АД е

упълномощил цесионера „Мелон България“ ЕАД да представлява банката като извърши следните действия: в изпълнение на изискванията на чл.99 ал.3 от ЗЗД, да уведоми длъжниците, в това число кредитополучатели, основни длъжници, съдлъжници, поръчители и авалисти по договорите за кредити за извършеното прехвърляне към „Мелон България“ ЕАД на вземанията на „Юробанк България“ АД, както и да обяви вземанията по договорите за кредит за предсрочно изискуеми.

Представено по делото е уведомление от „Мелон България“ АД, адресирано до С. М., според което, на основание чл.99 ал.3 от ЗЗД М. е уведомена, че считано от 03.08.2017г. „Юробанк България“ АД, действаща като цедент, е прехвърлила на Мелон България ЕАД всички свои вземания и права по договор за кредит/продукт бизнес овърдрафт/ № 4367 от 16.01.2008г., сключен с „ЮСС Медикал“ ЕООД, представлявано от С. Ю. М., заедно с привилегиите, обезпеченията, личните гаранции и другите принадлежности, съгласно договор за прехвърляне на вземания/цесия/ от 21.06.2017г. Посочено е, че по договора за кредит ответницата се е задължила в качеството ѝ на съдлъжник, съгласно Анекс №1/25.08.2009г. Според уведомлението, в резултат на трайното неизпълнение на условията по кредитния договор и поради непогасяване на задълженията по него, които са в просрочие, за „Мелон България“ ЕАД, на основание чл.8 б. „а“ от Анекс № 1 от 25.08.2009г. към договора за кредит № 4367/16.01.2008г. се поражда правната възможност да обяви кредита за изцяло предсрочно изискуем преди предвидения в договора за кредит краен падеж. Посочено е, че просрочените задължения по договора за кредит, които трябва да бъдат платени на „Мелон България“ ЕАД са в общ размер 55 101,77 лева, от които: главница - 34 951,75 лева, просрочени договорни и наказателни лихви - 14 824,25 лева; законна лихва върху просрочена главница към 03.08.2017г. в размер 4 826,23 лева; задължения за такси във връзка с договора за кредит - 499,54 лева. Според уведомлението М. е поканена, в 5-дневен срок от получаването му доброволно да плати задълженията си към „Мелон България“ ЕАД в пълен размер. Посочено е, че в деня, следващ деня на изтичането на дадения срок и ако не е постъпило плащане на задълженията и/или не е сключено доброволно споразумение за разсрочено плащане и без да бъде изпращано повторно уведомление, ползваният кредит се обявява за изцяло и предсрочно изискуем.

По делото са представени уведомление изх.№ 28663 от 11.12.2018г., придружително писмо изх.№ 28663 от 11.12.2018г. на ЧСИ С. П. с рег.№ 921 на КЧСИ с район на действие СГС, според които „Мелон България“ ЕАД е депозирал чрез съдебния изпълнител уведомление до С. М., като според придружителното писмо, адресът на М. е посещаван неколkokратно и е залепено уведомление.

В представения по делото констативен протокол № 3191 от 01.02.2019г., съставен от ЧСИ С.Петров с рег.№ 921 към КЧСИ с район на действие СГС, е отбелязано, че уведомление с изх.№ 28663 от 11.12.2018г. е било залепено на 14.01.2019г. на входната врата на апартамента с адрес: ***, ул. *** № 7, ет.4, ап. 15(настоящия адрес), тъй като преди това връчителят -призовкар при ЧСИ е посетил адреса многократно-на четири дати, в рамките на един месец и три дни, но не е открил лице, на което да връчи писмото. Посочено е, че до 29.01.2019г., когато е изтекъл двуседмичния срок от залепване на уведомлението, адресатът не

се е явил, поради което уведомлението относно извършената цесия и предсрочна изискуемост по договора за кредит, се счита за редовно връчено на 29.01.2019г., на основание чл.47 ал.5 вр.ал.1 от ГПК.

По делото не се спори, че към датата на подаване на исковата молба вземането по договор за кредит от 16.01.2008г. и анексите към него е в размер 29 149,99 лева и представлява сбора от 59 падежирали към датата на подаване на исковата молба непогасени вноски за главница за периода от 21.02.2014г. до 17.01.2019г.

При така установените факти, Софийският апелативен съд, 4 състав, прави следните изводи:

Съдът е сезиран с осъдителен иск по чл. 79, ал.1 ЗЗД във вр. с чл.430 ТЗ. При условията на пълно и главно доказване ищецът следва да установи наличието на твърдяната облигационна връзка между кредитора (заемодателя) и ответника; предоставянето на сумата по договора за кредит от заемодателя в полза на кредитополучателя; изпадането в забава на длъжника; настъпването на предсрочната изискуемост на кредита; сключването на валиден договор за цесия между Банката кредитор и ищеца, с предмет вземанията по договора за кредит; факта на уведомяване на длъжника за промяната на кредитора; забавата на длъжника.

Няма спор между страните по делото, че е налице валидна облигационна връзка между Банката-кредитор от една страна и „ЮСС Медикал“ЕООД и ответницата М. по силата на договор за банков кредит от 16.01.2008г. и анексите към него; че банката е изпълнила задължението си за предоставяне на парични средства на кредитополучателя ЮСС Медикал ЕООД. Не се оспорва от ответницата и обстоятелството, че като длъжник е преустановила плащанията по договора за кредит, считано от 21.02.2012г. Следователно още към месец февруари 2012г. (съгласно чл.26, б. „г” от договора за кредит) за Банката-кредитор несъмнено е възникнало правото да се позове на предсрочна изискуемост на кредита.

Не се спори, че нарочно уведомление от Юробанк България АД, адресирано до кредитополучателя „ЮСС Медикал” ЕООД или до съдлъжника С. М. и достигнало до тях, с което кредиторът изрично заявява, че кредитът е предсрочно изискуем, не е изготвяно.

Установява се от обсъдените писмени доказателства, че още преди образуване на настоящото производство пред СГС, с договор за цесия от 21.06.2017г. банката е прехвърлила на ищцовото дружество вземането по процесния договор за кредит. Така на основание чл.99, ал.2 ЗЗД първоначалният кредитор е „заменен” с нов такъв – ищеца „Мелон България”ЕАД, на когото ответницата М. дължи да плаща, след като бъде уведомена-съгласно чл.99, ал.3 и ал.4 ЗЗД цесията има действие спрямо длъжника от момента, в който е уведомен за нея от цедента. Следва да се посочи, че правата по цесията преминават върху цесионера със сключване на договора за цесия, като съобщаването по чл. 99, ал. 3 и, ал. 4 от ЗЗД не е елемент от фактическия състав, нито е условие за прехвърлителното действие на цесията. Единствените правни последици от

неспазване на задължението за уведомяване се свеждат до това, че без съобщаване на цесията, длъжникът може да плати на цедента и плащането да го освободи валидно от дълга. Липсата на уведомление, обаче не прави цесията недействителна, нито освобождава длъжника от задължението да плати на новия кредитор. Договорното съдържание на цесията обвързва страните по него и главна негова последица е преминаване на вземането от един кредитор към друг, за което не е необходимо съгласие на длъжника. В случая е безспорно установено, че длъжникът М. е уведомена за прехвърляне на вземането от ищеца - в качеството на цесионер по договора за прехвърляне на вземане, но действащ по пълномощие от името на стария кредитор. Такова уведомяване за прехвърлянето на вземането от цедента – Юробанк България АД, чрез цесионера „Мелон България” ЕАД (по силата на даденото изрично пълномощно) е извършено на 25.06.2019г. – датата, на която ответницата М. е получила препис от ИМ с приложените към нея договор за цесия, уведомление, пълномощно от името на Юробанк България АД, дадено на „Мелон България” ЕАД да извърши уведомяването на длъжниците за прехвърлянето на вземанията. Поради това са спазени изискванията на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, а именно старият кредитор да уведоми длъжника, че е прехвърлил на трето лице вземането си срещу него. Както е посочил съставът на СГС законът не поставя специални изисквания за начин на уведомяване, форма, срок, което означава, че е допустимо цедентът да упълномощи трето лице, включително цесионера, да извърши уведомяването от негово име. Имайки предвид, че в уведомлението до длъжника, съвсем ясно е посочено, че същото се прави от цесионера по силата на изрично упълномощаване от банката и тази упълномощителна сделка е обективизирана, както в представено пълномощно с рег. № 3095 от 31.08.2017г., така и в чл. 7, ал.1 от договора за цесия, то следва, че цесията е придобила действие спрямо М.. Предвид всичко изложено, длъжникът се счита уведомен за прехвърляне на вземането с получаване на препис от исковата молба и приложените към нея доказателства, включително уведомлението по чл. 99, ал. 3 ЗЗД, който факт следва да бъде зачетен на основание чл.235, ал.3 ГПК, поради което са неоснователни оплакванията във въззивната жалба, че ответницата не е уведомена надлежно за извършената цесия.

Неоснователни са и оплакванията на жалбоподателката, че не е уведомена за настъпилата предсрочна изискуемост на кредита.

Според чл.99, ал.2 ЗЗД цесионерът придобива вземането с всичките му принадлежности, тоест с всички произтичащи от или във връзка с прехвърленото вземане права, включително и правото да обяви неговата предсрочна изискуемост (в този смисъл решение № 204/25.01.2018г. постановено по т.д. № 2230/2016г. на I ТО на ВКС).

Вярно е, че в т.18 от ТР №4 от 18.06.2014г. на ОСТГК на ВКС се прие, че в хипотези на искове по чл.422 ГПК ефектът на предсрочната изискуемост на договори за кредит настъпва след като потестативното изявление на банката достигне до длъжника, като последното следва да се удостовери чрез официален или изходящ от длъжника частен свидетелстващ документ.

Съдебната практика е категорична в становището си, че при искове по чл. 79 ЗЗД, съотв. чл.430 ТЗ не съществува пречка за упражняване на потестативното право на кредитора по чл.60, ал.2 ЗКИ с предявяване на исковата молба, след като

в нея се съдържа изявление за настъпването на предсрочна изискуемост на кредита. В тази хипотеза узнаването за това изявление от страна на ответника – длъжник следва да се зачете от съда на основание чл.235, ал.3 ГПК и да бъде взето предвид при решаване на делото.

Предвид изложеното, дори при липсващо реално получено уведомление преди образуването на делото, получения от ответника препис на искова молба с приложенията към нея, е достатъчно основание да се приеме за изпълнено уведомяването за настъпването на предсрочната изискуемост, при дела по чл. 79, ал.1 ЗЗД/чл.430 ТЗ, както е в конкретния случай. Поради това съдът намира, че предсрочната изискуемост на процесните вземания е несъмнено настъпила с получаване от страна на ответника на препис от искова молба с приложенията към нея.

Отделно от това следва да бъде посочено, че доколкото към 15.04.2019г. - датата на подаване на исковата молба, крайният срок за погасяване на кредита - 17.01.2019г. е изтекъл, ирелевантен за спора е начина на уведомяване на ответницата за настъпилата предсрочна изискуемост. Това е така, тъй като предсрочната изискуемост няма отношение към основанието на претенцията, а и настъпването ѝ не променя момента на изискуемост на вече падежираните преди обявяването ѝ на длъжника вноски. Както е посочил и съставът на СГС в случая, към датата на подаване на исковата молба падежът на всички задължения е настъпил, предвид изтичане на срока на действие на договора, поради което и вземането на ищеца е изискуемо.

Обсъди се вече, че към датата на подаване на исковата молба неплатените и претендирани от ищеца падежирали вноски са 59 на брой за главницата по договор на кредит от 16.01.2008г. и анексите към него, за периода от 21.02.2014г. до 17.01.2019г. в общ размер 29 149,99 лева.

Неоснователни са направените възражения на жалбоподателя ответник за погасяване на процесното вземане с изтичането на кратката 3 годишна давност по чл. 111 ЗЗД. В случая се касае за договор за банков кредит, при който престациите представляват задължение за неделимо плащане. Обстоятелството, че се извършват погасителни вноски съобразно погасителен план, не превръща този договор в такъв за периодични платежи. Касае се за разсрочено погасяване на едно общо задължение на отделни части и приложимата в случая давност е общата 5 годишна по чл. 110 ЗЗД.

Съгласно чл. 114 ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. В тази връзка, САС не споделя изцяло извода на СГС, че тъй като става въпрос за единно задължение, чието изпълнение е разсрочено по определен от страните погасителен план, давността започва да тече от настъпването на изискуемостта на цялото вземане.

Действително, изискуемостта на цялото вземане настъпва или с изтичането на срока на договора, в случая 17.01.2019г., или с упражнено от страна на банката правото да направи кредита предсрочно изискуем при неплащане от страна на длъжника на определен брой погасителни вноски, като изрично уведоми длъжника-в случая на 25.06.2019г.

САС намира, че принципно подобен извод за началото на давностния срок, може да бъде споделен единствено по отношение на вноските с ненастъпил падеж до датата на подаване на исковата молба, които стават предсрочно изискуеми. Въззивният съд смята, че този извод следва да бъде категорично отречен за вземанията, които са вече изискуеми и не са платени на падежа. При разсрочено плащане на отпуснатия кредит всяка погасителна вноска става изискуема с настъпването на съответния падеж. Обявяването на предсрочната изискуемост по смисъла на чл. 60, ал. 2 ЗКИ предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит, тоест непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуем, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми.

В случая исковата молба е депозирана в съда на 15.04.2019г., като изрично в нея е посочено, че се претендират 59 падежирали, но неплатени вноски по главница по договор за кредит за периода от 21.02.2014г. до 17.01.2019г. САС намира, че възражението на ответника жалбоподател за погасяване на вземанията на ищеца за главницата е частично основателно. Вярно е, както се посочи многократно, че вноските по погасителния план на договора за кредит не представляват периодични плащания, а разсрочени падежи на части от едно задължение за главница, за които се прилага общата петгодишна давност. Въпреки изложените по-горе съображения относно правната природа на договора за банков кредит, не може да се отрече падежирането на отделните вноски по договора, респ.погасяването им по давност съгласно чл. 110 ЗЗД. Вярно е, че според чл. 430 ТЗ с договора за банков кредит банката се задължава да отпусне на заемателя парична сума за определена цел и при уговорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата съобразно уговореното и да я върне след изтичане на срока. Но не може да се пренебрегне това, че погасителната давност е период от време, през който кредиторът на едно задължение е бездействал, поради което се е погасило правото му да търси защита за упражняването на това му право по принудителен ред.

С оглед изложеното вземането на Мелон България АД за погасителната вноска в размер 353,85 лева, падежира на 21.03.2014г., следва да се счита погасено по давност, на основание чл. 110 ЗЗД, тъй като исковата молба е подадена на 15.04.2019г., а тази вноска е станала изискуема преди 15.04.2014г. Именно поради това, ищецът може да претендира единствено вноските по главницата за периода от 21.04.2014 г. до 17.01.2019г.

Съдът, изчисли по реда на чл. 162 ГПК, използвайки представения по делото погасителен план и намира, че искът по чл. 79, ал.1 ЗЗД за главницата по договор за кредит, сключен на 16.01.2008г. е основателен за сумата **28 796,14 лева** (29 149,99 лева-353,85 лева), а за разликата до пълния претендиран размер 29 149,99 лева, следва да се отхвърли, като погасен по давност.

Изводите на въззивната инстанция частично не съвпадат с изводите на първоинстанционния съд, поради което решението следва да бъде отменено в частта, с която С. Ю. М. е осъдена, на основание чл.79 ал.1 от ЗЗД, да плати на „Мелон България” АД сума над 28 796,14 лева до 29 149,99 лева - главница по договор за банков кредит № 4367/16.01.2008г., както и в частта, с която М. е осъдена да плати на ищеца разноси по делото над 1300 лева до 1316 лева. Вместо

това следва да бъде постановено решение с което искът на Мелон България ЕАД, предявен против С. М. бъде отхвърлен за сумата 353,85 лева или за разликата над 28 796,14 лева до 29 149,99 лева. В останалата обжалвана част решението на СГС следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора, „Мелон България“ ЕАД следва да бъде осъдено да плати на С. М. сумата 7 лева за сторените пред въззивния съд разноси, съразмерно отхвърлената част от иска, а жалбоподателката следва да бъде осъдена да плати на въззиваемия ищец сумата 148 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд, 4 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 755 от 28.01.2020г., постановено по гр.дело № 5211/2019г. на Софийския градски съд, ГО, 27 състав, **в частта**, с която С. Ю. М. е осъдена, на основание чл.79 ал.1 от ЗЗД, да плати на „Мелон България“ АД сума **над 28 796,14 лева** до 29 149,99 лева - главница по договор за банков кредит № 4367/16.01.2008г., както и **в частта**, с която С. Ю. М. е осъдена да плати на „Мелон България“ ЕАД разноси по делото **над 1300 лева** до 1316 лева и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на Мелон България ЕАД, предявен против С. Ю. М. за сумата **353,85 лева** или за **разликата над 28 796,14 лева до 29 149,99 лева** - главница по договор за банков кредит № 4367/16.01.2008г. между „Юробанк И Еф Джи България“ АД и „ЮСС Медикал“ ЕООД, анекс № 1 от 25.08.2009г. и анекс № 2 от 26.05.2011г. към него, вземанията по които са цедирани от банката на ищеца, ведно със законната лихва върху разликата, считано от датата на подаване на исковата молба – 15.04.2019г. до окончателното плащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 755 от 28.01.2020г., постановено по гр.дело № 5211/2019г. на Софийския градски съд, ГО, 27 състав В останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА „Мелон България“ ЕАД да плати на С. Ю. М. сумата **7 лева** разноси пред въззивния съд.

ОСЪЖДА С. Ю. М. да плати на „Мелон България“ ЕАД юрисконсултско възнаграждение в размер 148 лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВЪРХОВНИЯ КАСАЦИОНЕН СЪД при предпоставките на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____